

Galger og 24 ringe

Sønderborg Ringridning

Kapitel 1

Fredag den 8. juli 2022

Det første sollys gled hen over markerne øst for Falkegården og ramte de sorte tegltage, længe før resten af gården for alvor vågnede.

Duggen lå endnu som et tyndt slør over græsset, og luften var kølig på den måde, kun en dansk sommermorgen kunne være, før solen for alvor fik magt.

Stalden havde været vågen en times tid allerede.

Boksene var muget ud, vandrugene fyldt, hønettene hang klar, og de fleste heste havde allerede spist deres morgenfoder.

Enkelte stak nysgerrigt mulen ud over bokslågerne, da de hørte skridt nærme sig.

“Så kommer de vist,” sagde Jens med et smil, da den første lyd af en bildør der smækkede, lød fra gårdspladsen.

Lars svarede med et nik. “Ja. De er tidligt oppe sådan en dag.”

De klappede hestene og gik ud for at sige godmorgen til de først ankomne.

Døren til stuehuset gik op.

Robert kom ud med et dampende kaffekrus i hånden, stadig iført jeans og en mørk T-shirt. Han standsede et øjeblik på trappen og lod blikket glide hen over gårdspladsen. Han trak vejret dybt og skubbede staldøren helt op.

Den kølige morgenluft gled ind mellem boksene, og flere heste løftede hovederne fra høet. En enkelt vrinskede lavmælt, da han trådte ind.

“Lars?”

“Heromme.” Falkegårdens forvalter, Lars’ stemme kom inde fra den sidste staldgang.

Robert fandt ham med greben i hånden. Den sidste boks var næsten færdig.

“Du er tidligt på den.”

Lars smilede skævt. “Det plejer vi jo at være på den her dag.”

Robert lænede sig et øjeblik mod bokslågen og så Avanti følge hver eneste bevægelse med ørerne. “De ved vist godt, hvilken dag det er.”

“Det gør de.” Lars satte greben fra sig. “Der er allerede to, der har stået og kaldt på hinanden.”

Robert grinede. “Utålmodige?”

“Meget.” Lars børstede sine hænder af i arbejdsbukserne. “Alle er fodret og vandet. Klar til at blive puslet om.”

Robert nikkede og gav en tommelfinger opad. “Tak, Lars. Tager du Avanti? Så hjælper jeg de små med Shetlænderne.”

Lars nikkede.

Lidt efter lidt kom resten af familien ud i stalden.

Mette kom ud med armene fulde.

En stor balje fyldt med det, der hvert år hørte ringridningen til.

Striglekasser.

Elastikker.

Mankamme.

Bløde børster.

Hovfedt.

En lille sprayflaske.

Friskplukkede blomster fra haven.

Og røde og hvide bånd.

“Du har pakket til en hel ridelejr,” lo Robert.

“Nej.” Hun smilede. “Kun til de pynteglade i vores familie.”
Robert stak hende et kindkys i forbifarten.

Kort efter kom Erik ind i stalden med sin hvide ridehjelm under armen. Han var blevet højere det sidste år, og i dag var første gang, han skulle ride optøget på sin egen lille Tinker uden trækker. Han prøvede at se rolig ud men Robert fornemmede alligevel en lille uro hos ham.

Anker kom bagefter, med studenterhuen på.

Robert kastede et blik på den. “Hjelm?”

Anker nikkede. “Til selve ringridningen, selvfølgelig. Til optøget studenterhuen.”

Robert nikkede. “Det går nok.”

Anker smilede. “Ja. Der er jo mange andre der kun har den hvide kasket på selvom deres heste er mere iltre end Isabell.”

Robert nikkede. “Det er rigtigt.”

Fra den anden side af gårdspladsen lød pludselig hurtige skridt.

“Moar!” Frigg kom næsten løbende. I hænderne bar hun en lille flettet kurv.

Den var fyldt med margueritter, blå kornblomster og et par lyserøde kløverhoveder, plukket i haven for lidt siden.

“Sel!” Hun løftede kurven op foran Mette. “Jeg har samlet blomster til Heidi.”

“Hold da op,” sagde Mette og bøjede sig ned. “Hun bliver da den fineste pony i hele optøget.”

“Det ved jeg.” Frigg nikkede overbevist. Hun vendte sig mod gårdspladsen.

“Håkon!”

Han kom mere roligt gående mod stalden med ridehelmen dinglende i den ene hånd. “Hvad?”

“Jeg har også lavet en til din.” Hun rakte en lille blomsterkrans frem.

Håkon betragtede den længe. “Min er flot nok uden. Og han er en dreng.”

“Det ved han jo ikke.”

“Jo.”

“Nej.”

“Jo.”

Frigg rynkede panden. “Så får han bare en drengeblomst.”

Håkon så ned i kurven.

Der blev stille et øjeblik.

“Der er en marguerit.”

“Ja?”

“Den er ikke lyserød.”

“Nej.”

“... én.”

Frigg lyste op. “Kun én?”

“Kun én.”

Hun nikkede højtideligt. "Aftale."

Lars, der netop kom forbi med en sadel over armen, kunne ikke lade være med at smile. "Det var da en hård forhandling."

Håkon trak på skuldrene. "Frigg vil jo have blomster på alt."

"Ja, man skal passe på med hende Frigg." Han blinkede drillende mod Frigg, som bare grinede.

Frigg flettede forsigtigt den ene marguerit ind i pandelokken på den lille, lysebrune shetlænder.

Håkon betragtede resultatet. Så klappede han ponyen på halsen. "... den må godt blive siddende."

Ingen sagde noget.

Men Robert fangede Mettes blik ovre ved sadelrummet.

Hun smilede.

Han smilede tilbage.

Ringriderdagen var først lige begyndt.

Og allerede føltes Falkegården lidt mere levende end på nogen anden dag af året.

Anker trak Isabell ud af boksen og bandt hende op på staldgangen.

Hun stod stille, mens han lod hånden glide ned over halsen på hende.

"Godmorgen, smukke."

Hun prustede blødt og puffede ham i skulderen med mulen.

"Ja, jeg ved det. Du har gennemskuet, at der skal ske noget særligt i dag." Han hentede striglekassen og begyndte med gummikardæskens. Lange, rolige bevægelser.

Isabell lukkede øjnene et øjeblik og lænede sig næsten umærkeligt ind mod trykket.

Ude fra gårdspladsen lød en bilmotor.

Kort efter fulgte den velkendte lyd af en hestetrailer, der bakkede på plads.

"Kom bare lidt mere... ja... stop!" Lars' stemme nåede ind gennem den åbne staldport.

Anker fortsatte uforstyrret.

Den bløde børste fjernede de sidste støvstriber fra Isabells skulder.

Han løftede hendes ene forben, rensede hoven og satte det forsigtigt ned igen.

"kommer du til at opføre dig pænt i dag, Isabell?"

Isabell drejede det ene øre bagud mod ham.

Han klappede hende på halsen. "God pige."

Robert kom gående med sin egen hingst, Avanti.

Han var allerede striglet, og pelsen skinnede.

"Har han fortalt dig, at han har tænkt sig at vinde i år?"

Anker så op. "Nej. Han holder kortene tæt på kroppen."

“Det plejer de kloge heste.” Robert lo drillende og traskede videre ud mod gårdspladsen.

Flere biler svingede ind på gårdspladsen.
Snakken begyndte udenfor.
Døre smækkede og nogen lo.
Falkegården var mere levende end sædvanligt.

Anker lagde det hvide sadelunderlag på Isabells ryg og glattede det ud med begge hænder.

I de nederste bagerste hjørner glimtede det gyldne falkehoved under navnet:

FALKEGÅRDEN

Han fjernede et strå hø, et par hestehår, og tjekkede alt sad som det skulle. Så tog han det af igen og foldede det pænt sammen. Så gik han mod sadelrummet for at hente Isabells fine sadel. Den der blev brugt til særlige lejligheder som ringridning og stævne.

Isabell stod helt stille. Hun fornemmede, at der var noget godt på vej.

Den næste trailer rullede ind på gårdspladsen med gruset knasende under hjulene.

Lars løftede hånden til hilsen, allerede inden bilen var standset. “Godmorgen!”

“Godmorgen, Lars.”

“Du ligner en der glæder dig,” lo Lars til den unge rytter der gik mod stalden hvor hans hest var opstaldet.

Den unge mand nikkede. “Gør vi ikke altid det?”

Inde i stalden trak Anker forsigtigt man kammen gennem Isabells man.

Hun stod afslappet med et bagben hvilende, mens han skilte små totter ud, satte røde elastikker i og begyndte at flette op i net.

“Du ved godt, at Frigg bliver fornærmet, hvis du er pænere end hendes shetlænder.”

Isabell blinkede langsomt.

“Ja... det tænkte jeg nok.”

Ude på gårdspladsen lød børnestemmer.

Frigg kom gående med blomsterkurven i favnen, mens Håkon fulgte et par skridt bagefter med sin ridehjelms under armen.

“Mor siger, jeg skal spørge først.”

“Om hvad?” spurgte Anker uden at slippe fletningen.

“Om jeg må give nogle af blomsterne til Isabell.”

Anker så ned på kurven. “Kun hvis Heidi stadig får flest.”

Frigg smilede bredt. “Det gør hun.”

“Så er det i orden.”

Frigg valgte omhyggeligt to små margueritter og rakte dem op til Anker. "Dem her." Han flettede dem forsigtigt ind sammen med et par røde elastikker. Frigg trådte et skridt tilbage. "Nu er hun fin." "Det var hun nu også før," sagde Anker. "Ja..." Frigg lagde hovedet lidt på skrå. "... men nu er hun ringriderfin." Anker måtte smile. "Det har du ret i." Han rakte ud og nussede hendes kind en smule. Hun smilede glad, vendte om og smuttede i retning af ponystalden.

Ude på gårdspladsen var der efterhånden kommet liv over det hele. Trailere holdt på række langs gruset. Der blev hilst med håndtryk og morgenkaffe, spurgt til ferier og heste, og latteren bredte sig mellem bygningerne.

Robert kom ud af stalden, trækkende med Avanti. Hingsten gik energisk og ivrigt ved siden af ham. Ørerne arbejdede konstant, og han vendte hovedet mod hver ny hest, der kom ind på gårdspladsen. Robert lagde roligt hånden på halsen af ham. Avanti pustede højt, men sænkede tempoet igen. Lars betragtede dem et øjeblik og smilede. "Han ved godt, hvad klokken har slået." Robert klappede hingsten på halsen. "Han har ventet på den her dag lige så længe som resten af os."

Lyden af endnu en bil fik Robert til at vende sig mod gårdspladsen. "Det lyder som Britt." Lars kiggede ud gennem porten. "Det ligner Martins bil." Britt sprang ud, næsten før bilen holdt stille. Hun vinkede, mens Martin kørte afsted igen. "Godmorgen!" "Godmorgen, Britt," svarede Robert. "Er du frisk?" Hun nikkede. Der var et glad smil på hendes læber. "Har I været i gang længe?" Lars trak lidt på smilebåndet. "Siden klokken seks med foder og rengøring." "Det tænkte jeg nok." Hun strøg forbi og ind i stalden for at komme ind og gøre sin egen hest, Flicka, klar. Flicka var en flot lysebrun Fjordhest som hun havde fået tre år tidligere, efter at have redet på Falkegårdens Tinkere i flere år. Lidt efter svingede endnu en bil ind på gårdspladsen. Og så endnu en. Snart stod der trailere langs hele den ene side af gårdspladsen, mens ryttere hilste på hinanden, gik ind i stalden og begyndte at gøre deres heste klar. Nogle havde redet sammen i årevis. Andre var kommet til de senere år. Fælles for dem alle var, at de vidste præcis, hvor kaffen stod.

Anne kom ud med endnu en kande. "Der er rundstykker inde i maskinhuset."

"Du redder liv," lo en af rytterne.

"Det plejer jeg at gøre."

Latteren bredte sig.

Robert stod et øjeblik og betragtede det hele.

Det var det samme hvert år.

Og alligevel aldrig helt det samme.

En ny pony.

Et barn, der var vokset siden sidste sommer.

Erik, som denne gang sadlede sin egen Tinker uden hjælp.

Anker, der stod ved Isabell med studenterhuen liggende forsigtigt oven på sadelskabet, mens han spændte sin hvide ringriderhjelms til så den passede.

Robert gik hen til ham. "Er du klar?"

Anker trak hånden ned langs Isabells hals. "Det tror jeg."

"Du lyder ikke helt overbevist."

Anker smilede. "Jeg har redet ringridning før."

"Det ved jeg."

"Men ikke som fanebærer." Anker så på sin far.

Robert nikkede langsomt. "Det falder dig helt naturligt."

Anker så spørgende på ham.

"Du rider ikke forrest, fordi du er student." Robert lagde en hånd på fanestangen, der stod lænet op ad væggen. "Du rider forrest, fordi vi har tillid til dig."

Et øjeblik sagde ingen af dem noget.

Så trak Anker vejret dybt. "Det betyder mere, end du tror."

Robert klappede ham kort på skulderen. "Det ved jeg godt." Han vendte sig og gik hen mod Avanti, der utålmodigt skrabede let med forhoven i gruset i gårdspladsen.

"Ja, ja..." Robert lagde hånden mod den kraftige hals. "Du skal nok få lov at komme af sted."

Som om hingsten forstod hvert eneste ord, stod han stille igen.

Ude på gårdspladsen blev den første trailer startet.

Lars løftede hånden. "Vi ses ved slottet!"

"Vi ses!"

En efter en begyndte bilerne at rulle ud gennem alléen.

Men Falkegården var langsomt ved at sende endnu et ringriderhold af sted ind mod Sønderborg.

*

Da rampen på traileren blev slået ned på Sunquistgade bag Ringriderpladsen, vendte Isabell ørerne frem og trak den friske sommerluft dybt ind gennem næseborene.

Bellis, som stod ved siden af Isabell i dobbelttraileren, prustede utålmodigt. Mette lo. "Du skal nok få lov, Bellis. Bare rolig." Mette gik hen og åbnede døren til jeepen, og tog Isabells sadel og saddeldækken ud. "Tager du de her?" Hun gik hen mod Anker, der var på vej ned ad rampen med Isabell i grime og træktov. "Er du klar, Isa? Så skal vi have sadlen på."

Isabell trampede ivrigt rundt. Hun vidste godt hvad der skulle ske.

Anker lo en smule. "Du glæder dig, hva'?" Han klappede hende på halsen. Han fortøjede hende til sidebarren på traileren. Så tog han imod det saddeldækken hans mor rakte ham, og lagde det pænt på hesten og spændte det. Så rakte han ud efter sadlen, og Mette gik ind i traileren og hentede Bellis ud.

De næste biler med trailere fra Falkegården ankom, og der gik ikke mange minutter, før der lød utålmodige småvrinsk og klapren af hove på vejen omkring trailerne.

En halv times tid senere, var de samlede ryttere fra Falkegårdens Rytterklub klar til at ride afsted mod Sønderborg Slot, hvor alle rytterne skulle samles.

Anker så rundt på de andre fra Falkegården. "Er I klar til afgang?"

Folk svarede ved at stige på deres heste og gøre klar til at gå.

"Så går vi." Anker satte Isabell i gang, og lydene af hestehove beklædt med sko, begyndte at klapre afsted henover asfalten.

De var i den her lille gruppe 6 ryttere samlet.

Resten var enten på vej eller havde fundet parkering andre steder og nogle var allerede ved slottet.

Stille og roligt red de afsted ned ad Sundquistgade, drejede ned ad Kongevej mod Strandvej og videre mod slottet.

Allerede inden de nåede brostenene, kunne de høre musikken.

Sønderborg Garden var i gang med at varme op på græsset foran slottet. En march gled hen over slotspladsen, mens trommerne holdt en rolig takt.

Rundt omkring stod ryttere i små grupper.

Nogle sad allerede i sadlen, andre efterspændte en gjord eller rettede et hovedtøj en sidste gang.

"Falkegården er ovre ved den sidste kanon." Lars pegede tværs over pladsen. "Vi ses derovre." Han havde været i gang med at læsse klubbens lanser

Anker nikkede og førte Isabell gennem den summende menneskemængde.

Der duftede af hest, læder og nyslået græs.

Hove klappede mod belægningen, små vrinsk og utålmodige prust.

Overalt blev der hilst.

"Godmorgen!"

"Hej!"

"Er I klar?"

"Det håber vi."

Ved de markerede pladser stod Robert allerede sammen med Avanti. Den mørke hingst fulgte opmærksomt med i alt, hvad der foregik, men blev stående roligt ved Roberts skulder. "God timing," sagde Robert, da Anker kom hen. "Der er stadig lidt ventetid."

Anker lod blikket glide hen over pladsen.

Isabell stod afslappet ved siden af ham. Hun drejede kun kort hovedet, da en fjern sækkepibe gav lyd fra sig et sted længere inde på pladsen.

"Der er du jo."

Anker vendte sig.

Charlie kom gående med et bredt smil og ridehjelm under armen, mens Simon fulgte få skridt bagved. "Vi troede næsten, I var kørt forkert," lo Simon.

"Det ville Lars aldrig tillade," lo Anker.

Simon klappede Isabell på halsen og beundrede den flot net-flettede man, pyntet med blomster.

To små margueritter og ellers røde nelliker.

Han gik om og kiggede på halen der også havde fået en fletning med røde nelliker i.

"Hold da op... hun har fået den helt store tur." Simon lo igen.

"Det har vi vist alle sammen," svarede Anker.

Charlie lod blikket glide op mod studenterhuen. "Du tog den alligevel på."

Anker smilede. "Den matcher blomsterne på Isabell."

"Den bliver beskidt."

"Det går nok. Det er kun til optøget. Min hjelm ligger i bilen på Sundquistgade."

Charlie nikkede anerkendende. "God indstilling."

Lidt længere henne var Britt allerede blevet omringet af de yngste ryttere. Hun gik fra pony til pony, bøjede sig ned til børnene og roste en blomsterkrans, en flettet man eller et lille dannebrog, der var sat fast ved sadlen.

Nervøse smil blev til grin, og skuldre sænkede sig.

Da hun lagde en hånd på skulderen af en lille pige, der sad meget alvorligt på sin shetlænder, rettede pigen ryggen en anelse og smilede forsigtigt tilbage.

Der var omkring ti minutter tilbage til afgang for de to politiheste fra Politiets rytterisektion, der var kommet fra København for at gå forrest, hvorefter resten af processionen skulle afsted.

*

En skarp fløjte tone skar gennem summen af stemmer på slotspladsen.

Samtaler ebbede ud, og rytterne vendte næsten samtidig blikket mod paradelederen.

"Så er det nu," sagde Robert lavmælt. Han satte foden i stigbøjlen og gled op i sadlen på Avanti.

Hingsten løftede hovedet med det samme og lagde ørerne frem.

“Ja,” mumlede Robert og klappede den mørke hals. “Nu må du godt glæde dig.” Rundt omkring fulgte rytterne trop.

Lanser blev løftet op fra jorden og fandt deres plads i højre hånd.

Anker rettede studenterhuen på hovedet og greb fanestangen.

Isabell stod urokeligt stille.

“Du gør det nemt for mig,” hviskede han. Han klappede hendes hals. “Du er en god pige, Isabell.”

Hun drejede det ene øre bagud mod hans stemme.

Ringriderformanden havde stillet sig foran slotsporten med en mikrofon i hånden.

Folk faldt til ro for at høre, hvad han havde at sige.

Som tidligere år bød han ryttere og publikum velkommen til Sønderborg

Ringridning og udtrykte håbet om, at de alle ville få nogle hyggelige timer på pladsen.

Om aftenen ville han igen tage mikrofonen, takke for en god dag og udbringe et trefoldigt hurra for Sønderborg Ringridning og årets konge eller dronning.

Klokken 11 gik startsignalet og de to ridende betjente fra Københavns Politis Rytteriafdeling skridtede frem mod udgangen af slotspladsen.

Sønderborgs Herolder satte hestene i skridt med den samme rolige værdighed, de havde stået og ventet med dem sidste time. Fanerne bølgede let fra deres fanfaretrompeter da de blev løftet op til munden, inden også de skridtede ud af slotspladsen og den velkendte fanfare blev blæst.

Fra plænen lød de første faste toner fra Sønderborg Garden.

Deres velkendte march bredte sig ud over slotspladsen, og næsten umærkeligt begyndte hele optoget at bevæge sig.

Garden var næsten forsvundet gennem slotsporten, da den næste kommando lød.

Anker fulgte dem med blikket.

Bag dem ventede endnu et ridehold.

Længere tilbage lød de første dybe toner fra sækkepiberne.

Charlie smilede. “Der er de.”

Anker behøvede ikke vende sig. Han kunne høre det.

Kapitel 2

Længere tilbage gjorde Ringriderorkesteret sig klar på den pyntede hestevogn. Hver gang et hold red ud fra slotspladsen, rykkede de næste frem, og et nyt orkester tog

over. Marchmusik og sækkepiber gled ind mellem hinanden, mens Falkegårdens ryttere langsomt nærmede sig udgangen.

Charlie lænede sig lidt frem i sadlen. "Det går hurtigere, end man tror." Anker nikkede og klappede Isabell på halsen. Hun havde allerede taget et skridt af sig selv. "Vi skal nok komme af sted."

Da endnu et ridehold forsvandt gennem porten, standsede en paradeleder ud for Robert og talte rytterne. "Falkegårdens Rytterklub. Gør klar." Anker rettede grebet om fanestangen. Bag ham løftede lanserne sig, mens Charlie og Simon rykkede op på hver sin side af ham.

Foran dem satte det næste orkester i gang, og holdet rykkede frem gennem lyden af musik og hove mod brosten. Isabell stod roligt, indtil kommandoen lød.

"Falkegårdens Rytterklub ... frem." Anker slækkede lidt på tøjlen. "Kom så, Isa." Fanen løftede sig over rækken, og sammen red Falkegårdens Rytterklub ud af slotspladsen.

De fortsatte ud ad Sønderbro, langs Søndre Havnegade og op ad Brogade. Publikum stod tæt på begge sider, mens marchmusikken foran dem og sækkepiberne længere tilbage fulgte optoget gennem byen.

Anker trak vejret dybt. Han havde redet mange optog før, men aldrig med studenterhuen på hovedet og Falkegårdens fane i hånden. Mette fangede hans blik og smilede. Erik sad rank og koncentreret på sin Tinker, og længere tilbage red Frigg og Håkon på deres shetlændere med Britt som forrider.

Hovene slog i en jævn rytme mod asfalten. Børn pegede på ponyerne, voksne løftede hånden til hilsen, og Anker nikkede tilbage, når han kunne. Det meste af hans opmærksomhed lå på fanen, Isabell og afstanden til rytterne omkring ham.

Gennem Perlegade fandt han efterhånden rytmen. Fanen bevægede sig roligt over ham, mens Isabell gik støt foran Falkegårdens hold. Et par kendte ansigter dukkede op mellem de mange tilskuere og var væk igen, før han nåede mere end et nik eller et kort smil.

Da optoget nærmede sig det lange sving mod Kongevej, løftede Anker blikket mod parkeringspladsen. Jens havde lovet at stå der med Svend og Anne, men mellem alle menneskene kunne han endnu ikke få øje på dem.

Så fik han øje på dem. Jens stod et stykke oppe med Svend på armen, og Anne stod ved siden af. Den lille dreng pegede ivrigt mod optoget. "Hes!"
"Ja," sagde Jens. "Der er mange heste."

Da Svend opdagede Isabell, lyste han op. "Anka!"
Anker smilede og vinkede med hånden, der holdt tøjlerne. "Hej, Svend."
"Sik!" råbte Svend og hoppede på Jens' arm, netop som sækkepiberne nåede frem til krydset.
Anne lo. "Ja, der er også musik."

Et øjeblik senere var de forbi, og optoget fortsatte ned ad Kongevej. Musikken kom og gik mellem bygningerne, men hovslagenes rolige rytme fulgte dem hele vejen.

På Kongevej var der mere luft omkring optoget. De passerede biblioteket, Ahlmannskolen og Statsskolen, mens tilskuerne fulgte dem langs ruten. Længere fremme begyndte de første ryttere at dreje ind på Ringridervej.

"Så er vi der snart," sagde Charlie.
Anker nikkede.

Ringriderpladsen åbnede sig foran dem med telte, boder, karruseller og de mange galger, hvor eftermiddagens ringridning ventede. Isabell kendte vejen og skridtede roligt mod den bagerste del af pladsen, hvor træerne kastede skygge over græsset.

Rytterne begyndte stille og roligt at sprede sig, og fandt vej til de galger de hver især skulle ride igennem.

Nogle ryttere steg af med det samme. De skulle først ride senere.
Andre løsnede sadelgjorden et hul eller rakte hjelmen til en, der stod klar til at tage imod.
Charlie klappede sin hest på halsen.
"Så er første del klaret."
Simon nikkede. "Og hestene tog det flot."

Anker gled ud af sadlen og landede blødt ved siden af Isabell.

Hun vendte hovedet mod ham.

Han kløede hende under pandelokken. "Det klarede du godt."

Hun pustede varmt mod hans skulder.

Frigg sad stadig og snakkede ivrigt med Håkon, mens de ventede på, at der kom nogle trækkere fra Ponypatruljen for at føre dem ind på deres bane.

Over pladsen summede stemmerne.

Forlystelserne var i gang.

Ringriderpølserne lå på grillen ved alle pølsevognene og ølskænkningen var også startet.

Sønderborg Ringridning var først lige for alvor begyndt.

Anker blev hos Isabell i skyggen bagerst på pladsen, hvor Lars havde stillet vand frem og lagt en balle hø. De skulle først ride på bane 4, når Falkegårdens første hold var færdigt.

"Vil du op og heppe på de små?" spurgte Robert.

Anker nikkede, og Robert tog imod Isabells tøjle.

Ved bane 19 gik det stærkt på de korte ponyben. Håkon red selv og tog en ring i let sæde, som om det var det naturligste i verden. Frigg havde en hjælper ved siden af Heidi og ramte ikke, mens Anker så på, men hun holdt koncentrationen og gjorde sit bedste.

Erik red sammen med de voksne ved Falkegårdens galge. Da han tog endnu en ring, fik han øje på Anker. "Det er min tredje!" råbte han stolt.

Anker kunne ikke lade være med at smile. De to drenge var sgu gode. Måske et par fremtidige ringriderkonger.

"Erik har tre allerede, og Håkon tog også en, mens jeg så på," fortalte han Robert, da han kom tilbage. "Frigg ingen endnu."

Robert smilede. "Hun skal nok få chancen. Heidi er heller ikke den nemmeste pony at holde på kurs."

Kort efter kom første hold tilbage til skyggen efter deres tolv gennemridninger.

Anker efterspændte Isabells gjord, tjekkede hovedtøjet og red sammen med resten af andet hold mod galge 4.

Rytterne ventede i en lang række. Én efter én satte de hestene i galop, red gennem galgen og afleverede ringen, hvis den sad på lansen, inden de sluttede sig til køen igen. Robert var på samme hold med to ryttere mellem sig og Anker.

Da det blev Ankers tur, satte han sig i let sæde og sænkede lanssen. "Kom." Isabell sprang roligt an. Han holdt blikket på den lille ring, mens galgen kom nærmere.

Klik.

Ringen sad på lanssen.

Anker lod Isabell falde tilbage i skridt efter banen og klappede hende på halsen. "Dygtig pige." Han afleverede ringen og red tilbage til venteområdet. Kort efter tog Robert også sin første.

De næste tre kvarter gled ridtene ind i hinanden. Nogle ringe sad rent på lanssen. Andre blev stødt af eller gled forbi spidsen. Mellem turene sænkede Isabell hovedet og pustede roligt, mens Anker fulgte de andre ryttere gennem galgen.

Ved et af ridtene ramte hans lanse for langt til venstre. Ringen sprang ud af låsen og landede i græsset. "Øv," mumlede han, da de var gennem galgen. Tilbage i køen klappede han Isabell på halsen. "Den tager vi næste gang."

Det gjorde de. Nogle gennemridninger senere sad ringen igen sikkert på lanssen, og snart var de tolv første ture gennemført.

Da andet hold havde redet de 12 omgange, var der fælles pause for alle. Falkegårdens Rytterklub samledes i skyggen under de hvide, Lars og nogle andre af Falkegårdens medarbejdere havde sat op. Anker satte sig tungt i en af campingstolene og tog sin hjelm af.

Robert kom hen med en kop kaffe i hånden.

"Hvordan gik det?"

"Ti," svarede Anker.

Robert nikkede. "Jeg fik elleve."

"Det er flot."

"Avanti gik godt i dag."

"Det gjorde Isabell også."

Mette kom hen med en tallerken. "Der er pølser, hvis I er sultne."

"Om lidt," sagde Robert. "Jeg vil lige have kaffen først."

Britt dukkede op med Frigg og Håkon, som trak deres ponyer selv. Britts Flicka slentrede dovent i forhold til de to Shetlændere.

“Status?” spurgte Robert.

“Tre,” svarede Frigg stolt.

“Fem,” svarede Håkon.

“Det er da godt redet,” sagde Anker. “Hvad med dig, Britt?”

“Otte.” Hun smilede.

Håkon smilede og lænede sig ind mod sin pony, mens Britt klappede den på halsen.

Lidt efter kom flere fra Falkegårdens Rytterklub til pause.

Nogen hentede kaffe.

Andre fandt en sodavand.

En madkasse blev sendt fra hånd til hånd, mens snakken gik om dagens første ridt, hestene og de ringe, der var blevet hængende en anelse for længe i galgen.

Forlystelserne og børnekarrusellerne kørte videre i baggrunden mens musikken bragede videre.

Ringriderpladsen summede af liv.

Robert rejste sig og stillede sin kaffekop fra sig. “Så er jeg mig selv igen.”

Mette grinede. “Det klæder dig nu også bedre.”

Robert så over på Anker. “Skal vi?”

Anker behøvede ikke spørge om hvad. “Kom.” Han satte studenterhuen på hovedet og gik side om side over mod boderne og forlystelserne.

Folk gik i et roligt mylder mellem øltelte, tombolaer, skydetelte og madboder.

Duften af grillede ringriderpølser lå tungt i den lune sommerluft.

Robert nikkede frem mod skydeboden.

“Taberen giver en sodavand.”

Anker smilede. “Du plejer jo at snyde.”

“Nej.”

“Jo.”

Skydebodspasseren lagde riflen frem. “Tre skud?”

Robert nikkede. “Tre.” Han lagde riflen til skulderen.

Tre hurtige knald.

Tre blomster faldt.

Anker løftede øjenbrynene. “Det var irriterende.”

Robert trak bare på skuldrene og rakte riflen videre. “Din tur.”

Anker lagde kinden mod skæftet. Han tog sig en anelse bedre tid.

Første skud.

En blomst vippede bagover.

Andet skud.

Endnu en.

Det tredje strejfede kanten uden at vælte den sidste.

Robert kunne ikke holde smilet tilbage. “Den sodavand...”

Anker rystede grinende på hovedet. "Den får du."
Skydebodsejeren rakte dem hver deres nedlagte blomster. "Det var nu godt skudt begge to."

Længere henne vinkede Frigg ivrigt.
"Anker! Far!" Hun stod ved tombolaen sammen med Mette, Britt og Håkon. "Jeg vandt!" Hun holdt en lille lyserød plysbamse op over hovedet, som var det dagens største præmie. "Den skal med hjem til Svend," sagde hun stolt.
Anker smilede. "Den bliver han glad for."
Robert lagde en hånd på Friggs skulder. "Kom. Så finder vi de sodavand."

De fandt en bod hvor de kunne købe en sodavand på flaske.
Robert åbnede sodavanden og rakte den til Frigg. "Den har du fortjent."
Hun tog imod den med begge hænder. "Tak!"
Håkon kiggede længselsfuldt på dåsen. "Jeg er også tørstig."
"Så skal du have noget at drikke," sagde Mette med et smil. "Øjeblik." Hun købte en flaske kildevand til ham samme sted. Håkon brød sig ikke om sodavand.

De fortsatte rundt mellem boderne.
Duften af nybagte vafler og churros med diverse sovser, blandede sig med grillrøgen fra pølsevogne, mens musik fra forlystelserne gled ind og ud mellem stemmerne fra de mange mennesker.

Ved et lykkehjul standsede Britt. "Jeg prøver." Hun fandt sin telefon frem og åbnede mobilepay og betalte.
Hjulet snurrede.
Alle fulgte den lille pil med øjnene.
Den hoppede et par gange.
Stoppede.
"Nummer sytten."
Manden bag disken rakte hende en stor plade Marabou.
"Den tager vi med hjem," grinede Britt.
"Den når næppe hjem," sagde Robert tørt.
Britt knækkede et stykke af og rakte det til Frigg.
Et til Håkon.
Derefter et til Anker. "Tak." Han tog imod det.
"Så er der kun et lille stykke tilbage," konstaterede Robert.
Britt så ned på chokoladen. "Det var da mærkeligt."
De brød alle ud i grin.

Længere henne lød højtaleren igen. "Om lidt starter anden afdeling. Rytterne bedes gøre sig klar."

Anker kiggede automatisk ned mod uret. "Så er pausen vist slut." Han vendte sig mod de andre. "Vi ses om lidt."
"Knæk og bræk," sagde Britt.
Robert nikkede. "Vi ses ved hestene."

*

Den anden afdeling gik lige så hurtigt som den første.
Rytterne kom og gik mellem venteområdet og galgerne.
Anker missede nogle ringe undervejs.
Andre sad rent på lansen.

Han mærkede det næsten før han hørte det.
Lansen ramte den sidste ring med et lille, skarpt klik.
Fireogtyve gennemridninger.
Han var færdig.
Han lod Isabell falde ned i skridt, klappede hende på den varme hals og lænede sig en smule frem. "God pige."
Ørene drejede bagud mod ham et øjeblik, som om hun havde hørt hvert eneste ord.

Ringsamleren tog sidste ring af lansen. "Tak for i dag."
"I lige måde." Anker red roligt tilbage til de andre ryttere ved galge 4.
Robert kom få minutter senere. "Hvordan endte du?"
"Atten."
Robert nikkede anerkendende. "Det er godt redet."
"Og dig?"
Anker sendte ham et skævt smil. "Så skylder du kaffen."
"Det gjorde jeg nu også før."
De grinede begge to.

Rytterne omkring dem begyndte langsomt at samle sig. Nogle grinede højt. Andre sad bare stille et øjeblik, mens spændingen forlod kroppen.
Der blev råbt på tværs af banen, lykønskninger fløj mellem venner, og et sted klappede nogen en hest, så det kunne høres.
Hestene blev redet eller trukket i skygge, fik foder og friskt vand.
Nu skulle alle point gøres op og gøres klar til Kongeridningen senere, hvor dagens vinder skulle findes.

Anker, og resten af gruppen fra Falkegården, var samlet bagerst på pladsen i skyggen ved deres heste.
Der skulle lige friskes op med noget koldt at drikke, skiftes fodtøj og ridehjelmene af så håret, der nu var godt fugtigt af varme og sved, kunne få lidt luft.

Mette kiggede ned på Frigg og Håkon. "Skal vi gå ned i Børneland og grave efter ringridermønter?"

Begge børn lyste op. "Ja!"

"Så kommer I med mig."

Anker smilede efter dem. "Pas på, de ikke tømmer hele sandkassen."

"Det er nok nærmere mig, du skal være bekymret for," grinede Mette.

Hun tog Frigg i den ene hånd og Håkon i den anden, og de tre forsvandt mellem menneskerne mod Børneland.

Tilbage stod Anker, Britt, Charlie og Simon.

"Øl?" spurgte Simon.

"JA. Lad os komme afsted," svarede Simon glad. "Jeg er godt nok tørstig nu. Og en Ringriderpølse har jeg også holdt plads til."

De tre andre unge lo.

Simon var altid klar på en ringrider.

De fandt et bord i skyggen med udsigt over den summende plads.

Fire plastikkrus med fadøl blev sat på bordet, og kort efter kom Simon tilbage med fire ringriderpølser med brød, ketchup og sennep.

"Nu begynder det at ligne noget," konstaterede han tilfreds.

De blev siddende længe.

Snakken gled ubesværet fra dagens ridning til sommerens planer, mens musikken fra pladsen blandede sig med latter, højttalerstemmer og den søde duft af brændte mandler og andet lækkert.

Da glassene var tomme, rejste de sig.

"Skal vi tage en runde?" foreslog Charlie.

De lod sig føre med strømmen af mennesker mellem boder, forlystelser og spilletelte. Undervejs standsede de ved skydeteltet, hvor Simon ville se om han kunne skyde et par blomster ned.

Simon lagde riflen fra sig og tog imod blomsten, som stadeholderen rakte ham.

Han vendte sig mod Britt. "Den er vist din."

Hun så et øjeblik overrasket på ham. "Min?"

Han trak let på skuldrene. "Jeg har ikke rigtig brug for blomster."

Et lille grin slap fri hos hende, mens hun tog imod den. "Tak."

Hun lod fingrene glide forsigtigt hen over kronbladene et kort øjeblik, inden hun så op på ham igen. Kinderne havde fået en svag rødme.

Uden et ord fandt hendes hånd hans.

Han flettede roligt sine fingre ind mellem hendes.

Så gik de videre.

Klokken nærmede sig halv fem.

Det var snart tid til kongeomridningen.

Kun de ryttere, der havde redet fejlfrit gennem alle fireogtyve gennemridninger, var tilbage.

Flere og flere satte kurs mod banerne, hvor kongeomridningen skulle foregå.

“Vi må nok hellere finde en bænk, mens der stadig er plads,” sagde Charlie.

De fulgte strømmen af mennesker tilbage mod galgerne og fandt en ledig bænk ikke langt fra bane 12 og 13.

Rundt om dem summede forventningen. Folk hilste på bekendte, børn blev løftet op på skuldrene, og rytterne, som stadig var med i kampen om kongeværdigheden, gjorde de sidste forberedelser.

Omkring et dusin ryttere gjorde sig klar.

Kvinderne ved galge 12, mændene ved galge 13.

Der blev helt stille, hver gang en rytter satte hesten i galop mod galgen.

Blikkene fulgte lansen hele vejen gennem ringen, inden et lettelsens suk eller en skuffet mumlen bredte sig blandt publikum.

Efter hver omgang blev ringene skiftet ud med en mindre størrelse.

Feltet blev langsomt mindre, mens spændingen voksede.

“Og der må klappes!” lød det over højtalerne, hver gang en omgang var afsluttet, og bifaldet bredte sig langs banerne, inden rytterne gjorde klar til endnu en omridning.

*

Bifaldet bredte sig endnu en gang langs banerne.

Dagens sidste omridning var afgjort.

Speakeren trådte frem med mikrofonen, mens rytterne samlede sig ved galgerne. Et øjeblik senere lød resultatet over højtalerne.

“Årets ringriderdronning blev Julie Kragelund fra Vojens med 22 ringe.”

Klapsalverne tog til, mens hun red frem og modtog publikums hyldest.

Kort efter blev kronprinsen udråbt.

“Cassian Kristensen fra Nordborg med 20 ringe.”

Endnu en bølge af bifald rullede gennem publikum.

Anker klappede sammen med de andre.

De havde alle sammen været en del af den samme dag, men nu var det Julies og Cassians øjeblik.

De gik tilbage til deres heste nede i skyggen.
Nu skulle de gøres klar til tilbageturen til slottet i et kort aftenoptog fra pladsen.
Derefter skulle hestene hjem og hvile efter en lang dag.
Søndag skulle mange af dem ride ringridning igen, så i morgen ville være hviledag.

*

Gaderne var stadig fyldt med mennesker, da rytterne sidst på eftermiddagen red det korte aftenoptog tilbage mod slottet. Tempoet var roligere nu. Hestene var varme og trætte, og fanerne hang næsten stille i den lune luft.

På ruten vinkede en lille dreng ivrigt med et dannebrogssflag. Anker løftede hånden, og drengen lyste op.
Robert havde set det. "Der vandt du lige noget vigtigere end en pokal."
Anker smilede uden at svare.

Ved slottet opløstes optoget i det velkendte mylder af musikere, ryttere, heste og publikum. Efter et par korte samtaler med studenterkammerater og nysgerrige tilskuere steg Anker igen op på Isabell og skridtede mod Sundquistgade, hvor trailerne ventede.

*

Anker trak sadlen af Isabell og lod hånden glide gennem hendes man. "Du har virkelig gjort det godt." Han gnubbede hende på mulen. "Du er så dygtig."
Hun puffede ham blidt i skulderen.
"Ja ja," lo han. "Du vil bare have aftensmad."
Robert kom forbi med Avanti. "Vi lægger først jer."
"Fint." Anker nikkede.
Lars havde allerede åbnet traileren. "Kom bare."
Isabell gik trygt op ad rampen. Hun kendte rutinen.
Anker lukkede forsigtigt bagbommen og stod et øjeblik med hånden på rampen.
En mærkelig tilfredshed bredte sig i kroppen.
Dagen havde været god.
Så enkel kunne lykke åbenbart være.
"Hvad laver du?" lød Britt bag ham.
Han vendte sig.
Hun stod med ridehjelm i hånden og et par mørke hårtotter, der havde løsnet sig fra fletningen.
"Ingenting."
"Det kunne nu godt se ud til, at du står og filosoferer."

“Måske lidt.”

Hun smilede. “Det klæder dig.”

Robert og Mette kom hen til dem. “Nå, unge mennesker.”

Anker nåede lige at sukke indvendigt over formuleringen.

“Vi kører hjem med hestene.”

“Ja.”

“Mette vil gerne have ungerne med hjem, inden de falder om.”

Som på kommando gabte Frigg så højt, at Mette begyndte at le.

“Jeg er altså ikke træt.”

“Nej,” sagde Robert tørt. “Du gaber bare af begejstring.”

Frigg lo.

Lars lukkede den sidste trailer. “Så er vi klar.”

Robert lagde en hånd på Ankers skulder. “Du ringer bare når I vil hentes. Men pas på hinanden.”

“Vi skal nok opføre os pænt,” forsikrede Britt.

“Det tvivler jeg lidt på.”

Britt så uskyldigt fra den ene til den anden. “Ham eller mig?”

Robert pegede uden tøven på Anker. “Han ser alt for uskyldig ud. Det er gerne de farlige.”

Anker rystede grinende på hovedet.

Kort efter begyndte bilerne én efter én at køre afsted mod Kær.

Trailere.

Påhængsvogne.

Børn, der vinkede ud gennem vinduerne.

Anker vinkede tilbage, indtil den sidste trailer forsvandt ud mod vejen.

Så blev der mærkbart mere stille.

kun ham og Britt tilbage fra Falkegården.

Hun skubbede let til hans albue. “Nå, hr. atten ringe.”

“Hm?”

“Skal vi se, hvad resten af aftenen finder på?”

De gik op ad Kastaniestien som førte op til Ringriderpladsen.

Ringriderpladsen summede stadig af musik, latter og mennesker, men nu var det Anker lod blikket glide ud over pladsen, hvor duften af grill og grillede pølser igen drev mellem teltene, mens et orkester var ved at stemme instrumenterne et sted længere henne.

Han kunne mærke trætheden i benene.

Men nu skulle de til ringriderfest.

De skulle danse, have lidt at drikke, noget at spise og have en fest.

Kapitel 3

Ringriderpladsen virkede næsten mere levende, da Anker og Britt kom tilbage, end den havde gjort tidligere på dagen.

Nu var pladsen fyldt af mennesker, der bevægede sig mellem telte, forlystelser og madsteder.

Fra flere af teltene lød levende musik, og rundt omkring sang folk med på velkendte omkvæd, nogle mere rent end andre.

Grillos, friture og søde sager hang i den lune aftenluft, mens tomme plastikkrus lå hist og her på jorden.

De fleste krus fandt dog vej til de høje kop-beholdere, som stod rundt omkring på pladsen, eller også i voksende tårne på bordene, hvor de også blev stillet når de var tømt

Anker og Britt gik stille og roligt videre gennem mylderet.

“Se lige der.” Britt pegede.

Anker så i retningen.

En lille gruppe studenter stod i en halvcirkel ved et par patruljebetjente der var på runde på pladsen.

Deres studenterhuer kom på tur i hænderne af betjentene, som smilende og snakkende skrev en hilsen i foeret og gav huerne tilbage.

“Du har da også en.”

Han smilede lidt. “Ja...”

“Så afsted med dig.”

Han rystede opgivende på hovedet, tog studenterhuen af og gik de få skridt hen til betjentene. “Er der tid til én mere?”

“Selvfølgelig.” Den ene betjent tog imod huen. “Og hvad skal der stå?”

Anker smilede. “Det bestemmer I.”

Betjenten skrev et par linjer, lukkede huen igen og rakte den tilbage. “Sådan.”

“Tak.” Anker satte huen på igen.

“Læser du videre efter sommerferien?”

“Ja. Jeg starter på Politiskolen i Vejle første august.”

Betjenten smilede. “Det var da et godt valg.”

“Det håber jeg,” svarede Anker med et grin. “Jeg har fået placering her i Sønderborg bagefter.”

“Er det rigtigt?” spurgte den kvindelige betjent. “Hvad hedder du?”

“Anker Falke.”

Et kort øjeblik standsede betjenten. “Falke...” Et smil bredte sig. “Er du Roberts søn?”

“Ja.”

“Så må du hilse ham.”

“Det skal jeg nok.”

“Og held og lykke. Vi glæder os til at se dig i lyseblå skjorte.” Hun smilede og klemte hans skulder kort.

“Tak.” Anker smilede glad.

Britt trak vejret dybt. “Sådan.”

Anker sendte hende et blik. “Hvad?”

Hun smilede. “Nu er vi færdige for i dag.”

Han nikkede. “Det føles nu meget godt.”

“Øl?”

Han behøvede ikke tænke over det. “Ja.”

De lagde vejen forbi en af udskænkningerne og kom kort efter ud igen med en fadøl hver.

“Skal vi gå en runde?” spurgte Britt.

Anker så ud over menneskemylderet og rystede let på hovedet. “Om lidt.”

“Hm?”

“Jeg tror egentlig bare, jeg trænger til at sidde ned fem minutter.”

Hun grinede. “Fem?”

“Ti.”

“Det var nok mere ærligt.”

De fandt et ledigt bord i skyggen under nogle træer lidt væk fra den værste menneskestrøm. Herfra kunne de stadig se ud over pladsen, mens folk kom og gik foran dem.

Et orkester gik i gang med endnu et nummer i et af teltene.

Længere henne brød et helt telt ud i fællessang.

Anker tog en langsom slurk af sin øl og lænede sig tilbage. “Det her...”

Britt så spørgende på ham.

“... det har jeg glædet mig til siden vi stod op i morges.”

Hun løftede sit plastikkrus en anelse. “Skål for det.”

“Skål.”

De klinkede ikke.

De smilede bare til hinanden og tog endnu en slurk, mens Ringriderfesten levede videre omkring dem.

Fra et af teltene lød de første toner af Lars Lilholts *Kald det kærlighed*, og kort efter sang alle i teltet med på omkvædet.

Længere henne var et andet orkester allerede gået i gang med næste nummer, så melodierne et øjeblik gled ind over hinanden, inden vinden førte dem hver sin vej.

Britt lænede sig tilbage på bænken og lod blikket vandre ud over

menneskemylderet. “Det er nu en meget god tradition, vi har,” sagde hun stille.

Anker nikkede. “Ja.”

Mere behøvede de ikke at sige.

Et sted ude på pladsen blinkede en forlystelse pludselig til live.
Få øjeblikke senere fulgte den næste, og lidt efter endnu en.
Langsomt begyndte tivoliet at skifte karakter, mens de farvede lys trådte tydeligere frem i den lune sommeraften.
Rundt omkring fortsatte mennesker med at komme og gå.
Nogle var først lige ankommet.
Andre havde været der siden morgenstunden ligesom dem selv.
Børn løb grinende mellem boderne, mens et ældre ægtepar gik hånd i hånd forbi med en is i hver sin hånd.
Anker lænede sig tilbage og lod bare øjeblikket være, præcis som det var.

Britt lod blikket følge en familie, der langsomt bevægede sig gennem menneskemængden med to trætte børn imellem sig.
Anker tog endnu en slurk af øllen.

Fra et af teltene fortsatte Lars Lilholts sange og gik over i *Onkel Kristian*, og et øjeblik efter steg jubelen fra publikum, da de genkendte sangen.
Flere stemte straks i, nogle rent, andre knap så rent, og snart lød omkvædet fra det fyldte telt.

Britt smilede. "Den går aldrig af mode."

Anker rystede grinende på hovedet. "Nej... det gør den vist ikke."

Han lod blikket glide ud over Ringriderpladsen.

Forlystelsernes lys blinkede nu tydeligt mellem menneskemylderet, mens flere og flere telte sang med på musikken.

"Hvad er det egentlig med dig og Simon?"

Britt drejede plastikkruset langsomt mellem hænderne. "Det ved jeg faktisk ikke."

Anker vendte hovedet mod hende. "Det lyder lidt kompliceret."

Hun lo sagte. "Nej... egentlig ikke." Hun trak let på skuldrene. "Vi hygger os bare."
"Og?"

Et lille smil bredte sig på hendes læber. "Jeg kan godt lide ham."

"Det havde jeg nu også regnet med."

Hun sendte ham et blik. "Er det så tydeligt?"

"Kun hvis man kender dig."

Hun grinede og rystede let på hovedet. "Vi har ikke travlt."

"Det lyder meget fornuftigt."

Samtalen gled lige så stille over i noget helt andet.

De kommenterede musikken, gættede på hvilken sang orkestret ville spille som den næste og sad ellers bare og lod aftenen gå sin rolige gang.

Da Anker igen løftede blikket fra det næsten tomme plastikkrus, fik han øje på Charlie og Simon, der kom gående gennem menneskemængden.

Simon havde fået øje på Britt i samme øjeblik. Han smilede.
Anker kunne ikke lade være med at smile lidt.
De havde vist ikke travlt.
Men de var heller ikke i tvivl.
Charlie nåede hen til bordet først og satte sig på bænken ved siden af Anker. "Nå... her gemte I jer."
Simon slog sig ned ved siden af Britt.
"Har I siddet her hele tiden?" spurgte Charlie.
"Det meste af tiden," svarede Britt. "Det var faktisk meget rart."
Simon nikkede. "Vi skulle lige til Falkegården med hestene, have et bad og skifte tøj."
"Det kunne man næsten have gættet," sagde Anker med et grin.
Charlie så ned ad sig selv. "Det andet var simpelthen for varmt."
Britt lo.
"Det klædte dig ellers."
Charlie gav hende et stort kram. "Nu skal vi have en fest."
De brød alle fire ud i latter, mens musikken fortsatte fra teltene omkring dem.
Anker tømte det sidste af øllen og satte plastikkruset fra sig på bordet.
"Skal vi gå en runde?" spurgte Charlie og rejste sig.

Ringriderpladsen summede stadig af liv.
Musikken fra teltene blandede sig med latter, højtalere fra forlystelserne og den konstante snakken fra tusindvis af mennesker, der nød den lune sommeraften.
Duften af grill, brændte mandler og popcorn gled ind mellem hinanden, mens blinkende lys fra forlystelserne kastede farver hen over pladsen.

De gik rundt uden egentligt mål. Standsede en gang imellem og så børnene vinde små præmier i et lykkehjul. Lod en flok glade teenagere passere med favnen fuld af kæmpebamser. Hilste på et par ryttere fra en anden klub, som de kendte fra tidligere år

"Der!" sagde Britt pludselig og pegede op.
Luftgyngerne svingede højt over pladsen.
Kæderne glimtede i lyset, mens stolene kredsede roligt rundt med udsigt over hele Ringriderfesten.
"Dem tager vi."
De fik købt et billethæfte og få minutter senere sad de spændt fast i hver deres stol.
Motoren tog fat.
Langsomt først.
Så hurtigere.
Fødderne slap jorden, og Ringriderpladsen begyndte stille at synke under dem.

Anker lænede hovedet en anelse tilbage.
Den kølige luft var en lettelse efter dagens varme.

Under dem bredte lysene sig mellem teltene, forlystelserne og menneskemylderet. Musikken nåede stadig op til dem, men mere dæmpet nu, som én stor lydkulisse over hele pladsen.

Han kastede et blik til siden.

Britt lo højt, mens vinden tog fat i hendes hår.

Lidt længere henne sad Charlie med et stort grin, og Simon forsøgte tappert at se ud, som om han tog det hele ganske afslappet.

“Du ser lidt anspændt ud!” råbte Charlie.

“Jeg sidder da helt normalt!” råbte Simon tilbage.

“Ja ja!” Hun grinede endnu højere.

Da gyngerne igen gled ned mod jorden, steg de af med smil på læben.

“Den tager vi igen næste år,” sagde Britt.

“Det gør vi,” nikkede Anker.

Længere henne var der samlet en lille flok mennesker foran dåsekastet.

Charlie samlede straks tre bolde op. “Taberen giver første øl i teltet.”

“Du har allerede tabt,” sagde Simon tørt.

“Det finder vi ud af,” Charlie sigtede.

Den første bold ramte lidt ved siden af.

Den næste tog kanten af den øverste dåse.

Den tredje sendte hele stakken raslende ned.

“Sådan!” Der lød et triumferende grin.

Simon rystede opgivende på hovedet.

“Begynderheld.”

“Undskyld... hvad sagde du?”

“Ikke noget.”

Britt klappede grinende. “Den var flot.”

Lidt senere standsede Anker og Simon foran skydeteltet.

“Skal vi?” spurgte Simon.

Anker smilede. “Det kan vi godt.”

De købte hver deres omgang af 3 kugler.

Charlie og Britt blev stående et par skridt bagved.

“Nu bliver det alvor,” sagde Charlie.

“Det tror de i hvert fald selv,” svarede Britt med et grin.

De to unge mænd koncentrerede sig.

Et skud.

En blomst faldt.

Så endnu en.

Og endnu en.

“Den tæller ikke,” sagde Anker.

“Den gjorde da.”

“Du ramte stilken.”

“Blomsten faldt.”

“Det var et lykketræf.”

Simon kunne ikke lade være med at grine. “Det siger du kun, fordi jeg er foran.”

“Vi er ikke færdige endnu.”

Da de lagde geværene fra sig, var forskellen så lille, at ingen af dem rigtig gad diskutere resultatet.

“Uafgjort?” foreslog Simon.

Anker nikkede. “Det lever jeg fint med.”

Charlie slog ud med armene. “Hold da op. To politier, og ingen af jer kunne engang blive uvenner.”

“Vi øver os,” svarede Simon.

De brød alle fire ud i latter og fortsatte gennem menneskemængden mod det nærmeste festtelt, hvor musikken allerede trak folk tættere og tættere på scenen.

De fortsatte gennem menneskemængden i et roligt tempo.

Charlie havde fået øje på endnu en bod længere fremme og trak grinende Anker med sig. “Kom nu. Vi skal lige se, om de kan lokke dig til at bruge flere penge.”

“Det kan de ikke.”

“Det siger du nu.”

Anker rystede opgivende på hovedet og fulgte efter.

Bag dem sakkede Simon og Britt længere bagud.

Musikken fra teltene fulgte dem gennem den lune sommeraften, mens mennesker passerede forbi i begge retninger.

Et øjeblik strejfede Simons hånd Britts.

Begge trak den instinktivt til sig.

De nåede et par skridt længere frem.

Så lod Simon hånden glide ned langs siden igen.

Denne gang blev den mødt.

Britt flettede stille fingrene ind mellem hans.

Ingen af dem sagde noget.

Der var bare et lille smil, som ingen af dem kunne holde tilbage.

Længere fremme vendte Charlie sig om.

“Kommer I?”

“Ja,” svarede Simon.

De satte farten en anelse op, stadig hånd i hånd, mens de fulgte efter Anker og Charlie gennem menneskemængden mod Hesteskoen, et af festteltene, hvor musikken fra Ringriderfestens husorkester lokkede flere og flere mennesker indenfor.

Hesteskoen var allerede godt fyldt, da de fire trådte indenfor.

Den lune sommeraften fulgte med ind gennem de, åbne front, men herinde var lyden en helt anden.

Musikken fyldte teltet, mens folk sang med fra de lange borde.

Nogle sad stadig med deres ringriderpølser, andre havde rejst sig og stod med plastikkrus i hænderne foran scenen.

“Der er plads derovre,” sagde Anker og nikkede mod et ledigt bord lidt tilbage fra scenen.

De satte sig med udsigt til scenen.

Britt lænede sig tilbage på bænken. “Jeg elsker altså det her.”

“Ringridning?” spurgte Simon.

“Hele weekenden. Musikken. Festen. Ridningen. Det hele. Det er bare sådan en fed weekend hvert år.”

Simon nikkede. “Ja. Vi glæder os også altid.”

Foran scenen begyndte flere unge mennesker at samle sig.

Nogle dansede mellem bordene, mens andre sang med på de sidste linjer af en sang, inden bandet rundede af for at holde en velfortjent pause.

Musikerne vinkede, begyndte at stille instrumenter til siden og forlod scenen.

Scenen stod tom et øjeblik.

Så dukkede Benjamin op ude i siden med guitaren over skulderen.

“Så er det nu,” sagde Britt med et smil.

Anker fulgte ham med blikket.

Benjamin hilste på lydmanden, snakkede et par ord med trommeslageren og justerede remmen på guitaren, inden han gik op ad de få trin til scenen.

Han stillede sig foran mikrofonen.

Et bredt smil gled over ansigtet.

“Godaften, ringriderfest!”

Klapsalverne bredte sig gennem teltet.

“Jeg håber, I har haft en fantastisk dag.”

Endnu flere klappede.

Benjamin kiggede ud over menneskemængden.

Et kort øjeblik standsede det ved bordet, hvor Anker, Britt, Charlie og Simon sad.

Han løftede hånden ganske kort.

Kun lige nok til, at de opdagede det.

Så vendte han sig mod mikrofonen igen.

“Skal vi ikke starte med noget, de fleste af jer kender?”

Publikum svarede med et jubelbrøl.

Bandet satte i gang.

De første toner fra *Susan Himmelblå* fik straks folk op af bænkene.

Der blev klappet i takt.

Nogle sang med fra første linje, andre løftede plastikkrusene over hovedet, mens de gyngede med. Benjamin bevægede sig hjemmefrem rundt på scenen, smilede til publikum og lod dem synge med, når omkvædene kom.

“Han er sgu god,” sagde Simon og lænede sig lidt frem.

Anker nikkede. “Det har han altid været.”

Benjamin lod knap den sidste tone dø ud, før næste nummer blev sat i gang.
“Den kender I også!” råbte han grinende.
Et jubelbrøl bredte sig gennem teltet.
Da de første toner til Shu-bi-duas *Sexchikane* lød, eksploderede stemningen nærmest.
Folk sang med, dansede mellem bordene og grinede højt.
Selv Charlie kunne ikke sidde stille længere og greb fat i Ankers arm. “Kom nu!”
“Nej.”
“Jo.”
“Nej.”
“Du er håbløs.” Charlie opgav med et grin og trak i stedet Britt med ud foran scenen.
Simon fulgte efter med et opgivende smil.
Anker blev siddende et øjeblik, tog en slurk af sin øl og så efter dem.

Det varede præcis ét minut.
Så rejste han sig alligevel og gik ned til de andre.
“Jeg sagde jo, du kom,” grinede Charlie.
“Jeg sagde ikke, jeg skulle danse.”
“Nej, nej.” Charlie troede tydeligvis ikke et sekund på ham.
Bandet gled direkte videre over i *Kvinde Min*.
Alle i teltet sang med.
Nogle stod med armene om hinandens skuldre.
Andre dansede.
Anker sang højt med de andre, mens han stod midt mellem vennerne og lod sig rive med af stemningen.
Da nummeret ebbede ud, tørrede Benjamin panden med et håndklæde og tog en tår vand.
Han lod blikket glide ud over teltet.
Så fik han øje på Britt og et skævt smil bredte sig. “Jeg synes altså, vi mangler én.”
Britt rystede straks på hovedet.
“Nå jo,” sagde Benjamin.
Publikum begyndte allerede at klappe.
Charlie var naturligvis den første. “Op med dig!”
“Charlie...”
“Du synger jo alligevel.”
Simon lænede sig ind mod Britt. “Jeg tror ikke, du slipper.”
Britt sukkede teatralisk. “Jeg hader jer alle sammen.”
“Nej, du gør ej,” grinede Charlie.
Benjamin stod stadig med et forventningsfuldt smil oppe på scenen. “Kom nu!”
Flere i teltet begyndte at klappe i takt.
Britt rystede grinende på hovedet én sidste gang, inden hun gik hen mod scenen.
Benjamin rakte en hånd ned.

Hun tog imod den og sprang det sidste trin op.
“Sådan!” råbte Charlie og klappede højere end alle andre.
Benjamin lænede sig hen mod mikrofonen. “Nu bliver det lidt pænere at høre på.”
Hele teltet brød ud i latter.
Bandet fandt de første toner.
Benjamin vendte sig et øjeblik mod Britt. “Klar?”
Hun nikkede.
Så begyndte de på Andreas Odbjergs *I morgen er der også en dag*.

Anker lænede sig let tilbage og lod blikket hvile på sine to venner på scenen.
Der var noget særligt over dem, når de sang sammen.
Ikke stort.
Ikke prangende.
På ingen måde højtravende.
Det var naturligt, en god og naturlig harmoni som var virkelig rar at lytte til.

Da de sidste toner af sangen døde ud, blev de mødt af varme klapsalver.
Benjamin ventede, til der igen blev lidt ro i teltet.
Så tog han et skridt frem mod mikrofonen. “Tak.” Han smilede ud over publikum.
“Vi har lige én mere.” Han kastede et kort blik mod Britt. “Den næste har vi selv skrevet.”

Bandet gjorde sig klar.
Benjamin lagde hånden på guitaren og så på Britt, for at sikre sig hun var klar.
Sangen var meget ny.

Et øjeblik blev teltet lidt mere stille.

“Sangen hedder *Sommeren før*, og handler om den sommer hvor alt det gamle slutter og alt det nye begynder. Den er skrevet med tanker på alle I studenter der nu skal videre i livet. Vi har ikke spillet den offentligt før. I er de første til at høre den, for den er simpelthen til alle I unge mennesker, som er her i aften.”
Han startede ud med en guitar intro, inden han gik i gang med første vers:

*Latteren fyldte de lyse nætter.
Dagene fløj uden spor.
Vi levede bare i øjeblikket,
og ingen tænkte på i morgen.*

Han drejede sig en smule og så på Britt, som tog andet vers:

*Vi talte om alt mellem himmel og jord.
Om alt det, vi ville nå.
Ingen af os kendte vejen endnu,
men det gjorde ikke noget.*

De gjorde begge klar til at synge det første omkvæd sammen:

*Sommeren før
den glemmer man aldrig helt
Sommeren før
hvor alting føltes så let
Vi vidste, at noget ventede,
men ikk' hvad der kom først
Og hjertet finder altid hjem
til sommeren før*

Næste vers deltes de om:

*Vi tog de første skridt videre
Én dag ad gangen, som før
Ingen af os havde alle svarene
Og det gjorde stadig ikke noget*

De sang omkvædet endnu engang, og en musikalsk bro førte dem til gentagelse af de to sidste linjer af omkvædet og langsomt nærmede sangen sin slutning.

Bifaldet varede længe.

Benjamin smilede taknemmeligt ud over teltet, mens Britt trådte et halvt skridt tilbage og lod blikket glide ud over de mange mennesker foran scenen.

Der var noget ganske særligt ved at stå dér.

Lysene.

Smilene.

Mennesker, der bare havde valgt at være en del af den samme sommeraften.

Benjamin så kort over på resten af bandet. "Klar?"

Trommeslageren nikkede.

Bassisten greb halsen på bassen.

Keyboardspilleren gjorde hænderne klar over tangenterne.

Benjamin vendte sig igen mod mikrofonen.

"Den her..." Han smilede. "... den håber vi, I tager lige så godt imod."

Han slog den første akkord an.

*Some echoes...
find you...
before your name...*

*There are moments you never notice,
because they arrive like every other day.
Nothing asks to be remembered.
Nothing tells you
this is where everything begins.*

*You keep moving,
certain tomorrow
will look just like today.*

*Years from now,
you'll search for the beginning.*

And all you'll find...

are echoes.

*Some stories never arrive with a warning.
They don't ask to be believed.
They simply become a part of you,
long before you understand why.*

Da den sidste tone ebbede ud, var teltet stille et kort øjeblik.

Så kom klapsalverne.

Ikke de høje, vilde som før.

Bare lange.

Varme.

Benjamin smilede lettet. "Tak." Han bukkede let sammen med Britt og resten af bandet. "Vi tager lige en kort pause."

Musikken fra anlægget overtog igen, mens folk begyndte at snakke ved bordene.

Britt gav Benjamin et hurtigt kram. "Den sad lige i skabet."

"Synes du?"

"Ja. Og det føltes fantastisk at stå der og synge sammen med dig."

"Godt." Benjamin trak vejret dybt. "Man ved aldrig helt med sine egne sange."

Charlie stod nedenfor scenen med armene over kors. "Du kommer ikke ned uden først at få et kram."

Benjamin grinede. "Er det ikke afpresning?"

"Jo," lo Charlie.

Benjamin sprang ned fra scenen.

Charlie gav ham et hurtigt kram, inden Simon klappede ham på skulderen.

"Det lød godt."

"Tak."

Anker rakte hånden frem.

Benjamin tog imod den.

"Det var fedt."

"Det betyder meget, når det kommer fra dig."

Anker trak lidt på skuldrene. "Det skal du ikke tage fejl af. I bliver bedre for hver gang."

Benjamin smilede. "Det håber jeg."

Britt kom ned ad trappen fra scenen og stillede sig ved siden af dem.

Simon lod ganske naturligt hånden finde hendes igen.

Charlie sendte dem et skævt smil, men sagde ingenting.

Anker kunne ikke lade være med at smile lidt for sig selv.

Det klædte dem.

Musikken fra scenen holdt pause, men festen fortsatte omkring dem.

Udenfor blinkede lysene stadig fra forlystelserne.

Latter blandede sig med musik fra de andre telte og forlystelser, og den lune juliluft smøg sig ind gennem teltets åbne sider.

Anker kastede et blik hen over vennerne.

Benjamin, der stadig stod med guitaren over skulderen.

Britt med et smil, der endnu ikke helt havde forladt ansigtet efter sangen.

Charlie, som allerede var i gang med at fortælle en historie, der fik de andre til at grine.

Simon ved siden af.

Et øjeblik føltes det, som om tiden stod stille.

Som om sommeren kunne blive ved lidt endnu.

Og måske var det netop derfor, ingen af dem havde travlt med at gå videre.

De var præcis dér, hvor de skulle være.

På en ringriderplads en lun julaften, omgivet af mennesker, musik og venner.

~

Tak til følgende personer for hjælp til at få termerne og reglerne omkring Sønderborg Ringridning korrekt forstået:

Hans Nielsen, Bredebro, Ringriderkonge (fredag) i 2009

Hans Nicolajsen, Ringriderkonge (fredag) 2026

Annette Nielsen (du fandt plakaten med reglerne)

Albert Jochumsen med resten af detaljerne.